

[Hendriksen.]

Standpunkt og ikke bør stilles paa lige Fod med militære værnepligtige, hvad Retten til Invaliderede angaar. Jeg finder det mere naturligt, at han bliver stillet paa lige Fod med ikke-militære og saaledes kommer ind under den almindelige Lovgivning paa dette Omraade.

Med Hensyn til § 6 skal jeg bemærke, at jeg ikke er helt sikker paa, at det vil være rigtigt at lade Raadet og Socialministeriet være afgørende Instans paa de forskellige Omraader, der omtales i § 5. Det vigtigste af disse Omraader, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt en Person omfattes af Loven, kan i Henhold til Lovforslaget indbringes for Domstolene, og dette finder jeg ganske naturligt; det er ret og rigtigt. Men jeg vil henstille til nærmere Overvejelse i det Udvalg, der bliver nedsat, om man ikke bør udvide Adgangen til Indbringelse for Domstolene til flere andre af Spørgsmaalene. Det er dog det, vi har Domstolene til.

I § 6, 4de Stykke, staar der, at for Indankning til Socialministeren eller Ulykkesforsikrings-Raadet saavel som for Indbringelse af Socialministerens Afgørelse for Domstolene — altsaa Punkt 1 i § 5 — gælder en Frist af 1 Maaned, hvis man opholder sig i Danmark, dog med Undtagelse af Færøerne, hvor der, ligesom for det øvrige Europa uden for Danmark, gælder en Frist af 6 Uger; endelig er Fristen for de Personer, der opholder sig uden for Europa, 3 Maaned. I denne Forbindelse vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, hvad Fristen er for de Personer, som opholder sig paa Grønland. Er Grønland Danmark? I saa Fald er Fristen kun 1 Maaned, medens den paa Færøerne, som sagt, er 6 Uger. Jeg synes, det er nødvendigt at faa klaret dette Spørgsmaal, og jeg finder det rimeligt, at Fristen for Grønland ansættes til mindst 6 Uger, eventuelt noget mere. Spørgsmaalet er jo aktuelt; det sker hyppigt, at værnepligtige opholder sig i Grønland og ved Grønlands Kyster, saa Spørgsmaalet kan let faa Betydning.

Jeg er ikke helt enig med det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Stegger Nielsen) i de Bemærkninger, han fremsatte med Hensyn til Aarslønnen. Jeg forstod dem saaledes, at det ærede Medlem mente, at alle skulde have den samme Invaliderede, hvad enten deres Aarsløn i det civile Liv var større eller mindre. Jeg tror ikke, man skal gaa ind for det Princip, det ærede Medlem her gjorde sig til Talsmand for. Jeg vilde finde det rimeligt, at man baserede Invalideredens Størrelse netop paa Aars-

lønnen, saaledes som Socialministeren har gjort det i sit Lovforslag. Ingen bør stilles gunstigere ved indtrædende Invaliditet, end hvis den paagældende beholdt sin Førlighed, men det kan let ske, hvis man ikke har Aarslønnen som Basis for Bestemmelsen af Invalidereden.

Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds fremsatte ogsaa nogle Bemærkninger om en vis Skuffelse med Hensyn til Socialreformens Gennemførelse, idet det ærede Medlem mente, at det havde været naturligt, at dette Lovforslag var blevet gennemført sammen med Socialreformens øvrige Love i sin Tid. Nu ja, det er altsaa en Skuffelse for det Parti, det ærede Medlem tilhører — jeg tror nu ikke, det bliver den eneste Skuffelse, Socialreformens Gennemførelse kommer til at berede det ærede Medlem og hans Parti.

Flere Bemærkninger har jeg ikke at gøre i Øjeblikket. Jeg skal i Henhold til det, jeg her har anført, paa mit Partis Vegne tilsige Lovforslaget en velvillig Behandling i Udvalget.

Veistrup: Der synes ikke at være nogen principiel Uenighed med Hensyn til Nødvendigheden af at gennemføre et Lovforslag af den Karakter, der her foreligger. Dette er i høj Grad rimeligt, da Lovforslaget fremkommer som en naturlig Konsekvens af Socialreformen med dens Bestemmelser om Invaliditet. Men Spørgsmaalet om de militære Fredsinvalider kræver sin særlige Afgørelse i Kraft af den samfundsmæssige Stilling, de har i Modsætning til andre Borgere. Staten har et særligt Ansvar over for de Folk, som den ved et Magtbud river ud af deres civile Stilling for at benytte dem en kort Tid i sin Tjeneste. Det er da rimeligt, at der, naar Tilskadekomst sker, vises et særligt Hensyn over for saadanne Mennesker. Naar man gennemlæser § 1, giver den ogsaa Udtryk for, at man ønsker at optræde saa liberalt, som det overhovedet er muligt over for de Mennesker, som Ulykken har ramt paa den ene eller anden Maade. Paa den anden Side er det kun rimeligt, at der i § 2 er taget Forbehold for det Tilfælde, at den tilskadekomne selv direkte eller indirekte er Skyld i Ulykken, saa han ikke har noget berettiget Krav paa Dagpenge eller paa Rente.

Jeg deler ganske den Opfattelse angaaende § 4, som er kommet til Orde. Ifølge § 4 henlægges Behandlingen af Sager vedrørende Invaliderede til Direktoratet for Ulykkesforsikring. Jeg tror, at det vil være en langt bedre Ordning end den nuværende.